

Yeryüzünün dabbesi / Abdulhamid Abdulkmaksud

Yeryüzünde yaşayan mahlûkatın, bizim farkına varamadığımız birçok faydası bulunmaktadır. Belki farkında olmadan, bazen onları hakir görürüz; bazen de ayaklarımızla üstlerine basarız. Halbuki Allah kitabında bu mahlûklardan bazılarını yer vererek ölümsüzleştirmiştir. Zira bu mahlûklar insanlara öğretici olan büyük işler gerçekleştirmişlerdir. Şimdi onlara kulak verelim:

Bizler yeryüzünde yaşayan mahlûklarız. Hikâyemiz Süleyman aleyhi's- selamın döneminde başladı. Onun döneminde hatta daha öncesinde, insanlar cinlerin olağanüstü güçlerine ve gaybı keşfedebileceklerine inanırlardı. Halbuki gaybı Allahtan başka hiç kimse bilemez, gaybı ancak ve ancak Allah bilir. Mahlûkattan herhangi birisinin de gayba muttali olması mümkün değildir.

Süleyman (as) döneminde, cinlerin gayba dair olaylara muttali oldukları ve esrarlı hadiseleri bildikleri inancı insanlar arasında iyice yaygınlaşmıştı.

Allah-u Teâlâ cinleri, Süleyman aleyhi selamın emrine vermişti, tıpkı hayvanlarla kuşları, rüzgârlarla dağları ve diğer mahlûkatları verdiği gibi... Hz. Süleyman'a savaşta ve barışta cinlerden istifade ediyordu. Hz. Süleyman, cinlere istediği gibi hükmediyordu. Cinler de onun emirlerine karşı koymaksızın koşulsuz itaat ediyorlardı. Çünkü eğer cinnîlerden veya ifritten herhangi biri, isteklerini yerine getirmede bir kusur işleyerek, onu öfkeliendirecek olsa onları zincirlere vurdurur ve şiddetli azaplara maruz bırakırdı. Zira Allah, bu kudreti nebisi Süleyman (as)'dan başka hiçbir insana bahşetmemişti.

Allah-u Teâlâ'nın iradesi, Süleyman aleyhi selamın ölüm şeklini, cinlerin gaybı bilemeyeceğini gösteren bir ders olarak tayin etmişti.

Süleyman aleyhi's-selam ibadet etmek üzere mihraba geldi ve asasına yaslanarak oturdu. Allah ona ölüm meleğini gönderdi ve ruhunu aldı. Süleyman aleyhi's-selam, âsâsı üzerine yaslanmış bir vaziyette kalakalmıştı. Mihrabın duvarlarının tamamı şeffaf camdan yapılmış olmasına rağmen, cinler Hz. Süleyman'ın ölümünden haberdar olamadılar. Böylelikle Hz. Süleyman'ın onlara yüklemiş olduğu ağır işleri yapmaya devam ettiler.

Ne zaman ki Allah, bizleri (dabbe-i arz) gönderdi; bizler Hz. Süleyman'ın yaslanmış olduğu asayı yemeye başladık ve bu durum asa kırılıncaya kadar günlerce sürdü. Asa kırıldığında ise Hz. Süleyman'ın cesedi yere düştü. İşte o anda cinler Hz. Süleyman'ın öldüğünü öğrendi ve önceden vazifelendirildikleri ve yapmakta oldukları zahmetli işleri bıraktılar. O günden itibaren insanlar cinlerin gaybı bildiklerine inanmamaya başladılar. Çünkü gaybı Allah'tan başka kimse bilmez. Bu hususta da en büyük pay biz (yeryüzü dabbe'lerine=mahlûklarına) aittir.

